

***„Chwalcie Pana
w Jego świątyni”***

Ps 150,1

***KONSEKRACJA KOŚCIOŁA
Parafia św. Stanisława
BM w Żarkach
6 X 2018***

Stanisław urodził się w Szczepanowie prawdopodobnie około 1030 r. Swoje pierwsze studia Stanisław odbył zapewne w domu rodzinnym, potem być może w Tyńcu w klasztorze benedyktyńskim. Nie jest wykluczone, że dalsze studia odbywał zgodnie z ówczesnym zwyczajem za granicą. Święcenia kapłańskie otrzymał ok. roku 1060. W 1070 roku został wybrany biskupem. O samej działalności duszpasterskiej Stanisława wiemy niewiele. Dał się poznać jako pasterz gorliwy, ale i bezkompromisowy. Stał

na straży ładu moralnego i miał odwagę upomnieć króla, wiedząc, jakie mogą być tego konsekwencje. Autorytet Stanisława musiał być w Polsce ogromny, skoro według podania nawet najbliżsi stronnicy króla Bolesława nie śmieli targnąć się na jego życie. Król miał to uczynić sam.

11 kwietnia 1079 roku Bolesław udał się na Skalkę i w czasie Mszy świętej zarząbał biskupa uderzeniem w głowę. Potem kazał poćwiartować jego ciało. Ówczesnym zwyczajem bowiem ciało skazańca niszczone. Duchowni ze złości pochowali je w kościele św. Michała na Skalce. Fakt ten jest dowodem czci, jakiej wtedy męczennik zażywał.

Na wiadomość o dokonanym w tak ohydny sposób mordzie na biskupie, przy ołtarzu, w czasie sprawowania Najświętszej Ofiary, cały naród stanął przeciwko królowi. Opuszczony przez wszystkich, musiał udać się na banicję. Bolesław Śmiały usiłował jeszcze szukać dla siebie poparcia na Węgrzech u św. Władysława. Ten mu jednak odmówił. Zmarł tamże zapewne w 1081 roku.

W 1088 roku dokonano przeniesienia relikwii św. Stanisława do katedry krakowskiej. Kadłubek przytacza legendę, że ciała strzegły orły, wspomina też o cudownym zrośnięciu się porąbanych części ciała. Św. Stanisław jest patronem archidiecezji gnieźnieńskiej, krakowskiej, poznańskiej i warszawskiej oraz diecezji: lubelskiej, płockiej, sandomierskiej i tarnowskiej. Św. Jan Paweł II nazwał go "patronem chrześcijańskiego ładu moralnego". W ciągu wieków przywoływano legendę o zrośnięciu się rozsieczonego ciała św. Stanisława. Kult Świętego odegrał w XIII i XIV wieku ważną rolę historyczną jako czynnik kształtowania się myśli o zjednoczeniu Polski. Wierzono, że w ten sam sposób - jak ciało św. Stanisława - połączy się i zjednoczy podzielone wówczas na księstwa dzielnicowe Królestwo Polskie. W ikonografii św. Stanisław przedstawiany jest w stroju pontyfikalnym z pastorałem. Jego atrybutami są: miecz, palma męczeńska, u stóp wskrzeszony Piotrowin. Bywa ukazywany z orłem - godłem Polski.

Parafia **Żarki** powstała dopiero w 1949 roku, jednak już wcześniej można zauważyć kształtowanie się jej czyli czynne dojrzewanie. Pierwszym etapem było **rozpoczęcie w roku 1892 w Żarkach przy ulicy Kościuszki budowy kaplicy** w stylu renesansowym, pod wezwaniem św. Stanisława Biskupa Męczennika, murowanej, długości 8 metrów, a szerokości 5 metrów. Koszty budowy pokryła miejscowa ludność małorolna, utrzymująca się wówczas prawie wyłącznie z pracy w polu. Mieszkańcy Żarek, budując wspomnianą kaplicę za zgodą swojego ks. proboszcza, myśleli o tym, że będzie to pierwszy krok do utworzenia w Żarkach samodzielnej placówki duszpasterskiej. W dniu 17 maja 1898 r. nastąpiło uroczyste poświęcenie kaplicy. Po II wojnie światowej do tej kaplicy dobudowano ba-

rak z desek pilśniowych pokryty blachą. W drugim etapie zaczyna dawać znać o sobie dalszy rozwój świadomości u ludzi, którzy za konieczne uznają stworzenie u siebie samodzielnej placówki duszpasterskiej. Kaplica bowiem nie wystarczyła, by pomieścić w swych murach ludność żarecką, przeto Msze św. mogły się w niej odprawiać tylko w porze letniej, zaś z powodu trudności parafialnych znowu co drugą niedzielę. Powstała zatem myśl zbudowania kościoła. Myśl tę zaraz zaczęto realizować. Gromadzka rada mocą swojej uchwały za zgodą mieszkańców wsi wymieniła swoje pastwiska za parcelę budowlaną pod przyszły kościół. Plany kościoła wykonał krakowski architekt, zaczęto gromadzić materiały, a pieniądze pozyskiwano z dobrowolnych zbiórek, urządzanych w całej wiosce w każdym

miesiącu. Słowa najwyższego uznania należą się ks. Franciszkowi Ciepeli, wikaremu w Babicach, który poświęcał zdrowie, czas i pieniądze, aby zbudować kościół w Żarkach. Plany zatwierdził Urząd Wojewódzki w Krakowie, budowę rozpoczęto w 1938 r. Na parceli budowy kościoła w Żarkach było w 1939 r. wielkie ożywienie, albowiem postanowiono jeszcze przed zimą tegoż roku skończyć wznosić mury budowanej świątyni. Niestety budowę przerywa wybuch II wojny światowej. Nie tylko przerywa, ale ją jeszcze w części rujnuje. Materiał bowiem zgromadzony na miejscu budowy, zabiera okupant i buduje swoje dwa zaplanowane domy, a chcąc je wykończyć, rozbiera jeszcze część murów budowanej świątyni i wydobytą z nich cegłę wywozi na miejsce swoich budowli. Resztki murów z krzyżem obok nich przypominają jednak przechodniom, że tutaj ma w przyszłości stanąć świątynia Pana. Kościoła nie udało się wybudować, ale parafię utworzono. Parafia w Żarkach powstała z części parafii w Babicach na mocy dekretu Kurii Metropolitarnej w Krakowie z dnia 19 grudnia 1948 r. Dekret ten postanawia, że **z dniem 1 stycznia 1949 roku powstaje w Żarkach samodzielna placówka duszpasterska** licząca wówczas ponad dwa tysiące wiernych. Powodem odłączenia Żarek od Babic była duża odległość od kościoła parafialnego, wynosząca ok. 9 km. Drugą przyczyną powstania parafii w Żarkach, było to, że prawie wszyscy dorośli mieszkańcy Żarek są zatrudnieni w okolicznych zakładach pracy i po ciężkich pracach często nocnych, trud-

no by im było w niedzielę pójść do odległego kościoła parafialnego, aby tam wysłuchać Mszy Św. Trzecim wreszcie powodem, który skłonił Kurie Metropolitarnej do odłączenia

ks. Jan Mróz

Żarek od Babic, było niebezpieczeństwo sekciarstwa w postaci „Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego”, ponieważ w Żarek pochodził twórca tego „kościola”, Franciszek Hodur. Sekta ta przypuściła szturm na Żarki, ale dzięki dzielnej postawie duchowieństwa parafialnego i samych mieszkańców Żarek nikt z Żarek do niej nie przystał. W roku 1947 Żarki otrzymały pierwszego duszpasterza ks. mgr Edwarda Pyzię. Ponieważ ks. Pyzia zachorował, Kuria Metropolitarna wyznaczyła na duszpasterza w Żarkach ks. Jana Mroza. Dnia 27 lipca 1948 r. przy-

był on do Żarek i zamieszkał w domu prywatnym, w którym mieszkał również jego poprzednik. Ludność przyjęła go z radością. Procesjonalnie wprowadzono nowego duszpasterza do miejscowego

kościółka. Zaczęła się codzienna praca w kościele i w szkole. Ks. Kardynał kazał nowemu duszpasterzowi budować kościół zaczęty przed II wojną światową. Było to zadanie niezwykle trudne. Na miejscu budowy powstała ruina. Betony zamakały i kawalki murów z kruszącą się cegłą uległy rozmrożeniu. Takie warunki zastał na miejscu nowy duszpasterz. W latach 50 - tych, w bardzo trudnym okresie komunizmu, prace budowlane posuwały się bardzo powoli.

Władze komunistyczne robiły wszystko, aby przeszkodzić w powstaniu świątyni. Mimo tego prawie co tydzień wyruszała delegacja do Powiatowej Rady Narodowej i do Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie do Wydziału Wyznań, do Posłów Okręgu Wyborczego w Chrzanowie, a nawet do Wojewódzkiego Komitetu Partii w Krakowie i do Władz Wyznaniowych w Warszawie. W 1950 roku dla potrzeb wiernych ks. Jan Mróz stworzył cmentarz parafialny. Dla zbudowania duchowego parafii organizował bogate uroczystości kościelne związane z życiem sakramentalnym, urządzał rekolekcje i misje święte. Z wielkim oddaniem poświęcał się katechizacji dzieci i młodzie-

zy. Założył bibliotekę, gdzie zgromadził 2 tys. książek. Uczestniczył w życiu społecznym parafii. Był gorącym zwolennikiem powstania Klubu Sportowego i jego wiernym kibicem. Organizował również częste wycieczki dla dzieci i młodzieży dla poznania życia kulturalnego i religijnego.

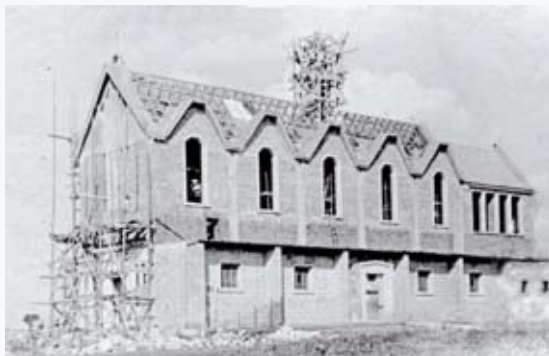

Dnia 21.11.1959 r. dotknęło naszą parafię straszne nieszczęście. **Splonął tymczasowy kościół parafialny w Żarkach.** Na drugi dzień w niedzielę wśród murów, na klepisku błotnym stali parafianie, a na płycie betonowej prezbiterium postawiono prowizoryczną ambonę, a w zakrystii odbyła się Msza św., znana pod nazwą „mszy płaczu”. Ustawiczny szloch wstrząsał pierśmi wiernych, po stracie swej pięknej, choć ubogiej, odmalowanej i urządzonej świątyni. W sobotę wieczorem nadjechał J.E. ks. Bp Karol Wojtyła, wraz z ówczes-

snym ks. Bp Sufragą i pocieszył parafian. Przybył również w Wigilię Bożego Narodzenia odprawić Mszę Świętą i pobłogosławić parafian. W lecie roku 1960 trwały intensywne prace, które miały na celu odbudować spalony kościół. Wprowadzono światła elektryczne i oświetlono drogę do

kościola. Tym bardziej i natarczywie jeździły teraz delegacje, aż wreszcie w roku 1961 otrzymano upragnione pozwolenie na dalszą budowę. Było to w lipcu, a

już przed zimą mury budowli stanęły gotowe i w prezbiterium założono wiązania dachowe. Belki drewniane nie wytrzymały ciężaru i wygięły się. O tym, żeby zastosować belki drewniane w wiązaniach dachowych nawy głównej nie mogło być mowy. Wniesiono do Wojewódzkiej Rady Narodowej Wydziału Architektonicznego Budowlanego prośbę o założenie nad nawą główną belek żelbetowych. W ciągu zimy prośba została uwzględniona. Cały rok trwała robota przy wiązaniach dachowych. W lecie założono dach nad prezbiterium, który przykryto dachówką karpową, zakupioną daleko na zachodzie. Spiesznie wykonywano roboty ciesielskie i blacharskie przy sygnaturce, a następnie przy dachu głównym. W ostatniej chwili przed nadejściem zimy udało się je wszystkie skutecznie. Chwała Bogu. Był to wyścig nie tylko z zimą, ale i ze

strachem - obawiano się wstrzymania pozwolenia na budowę, ponieważ miała być rozpoczęta - też w czynie społecznym - budowa szkoły 1000-lecia w Żarkach. W roku następnym przez całą zimę robiono powały i sklepienia, a w lecie tynkowano kościół wewnątrz. Na jesieni 1964 r. ro-

zebrano rusztowania i deski oddzielające od nawy głównej. Niebawem zapal ogarnął wówczas ludzi, gdy zobaczyli wiele wysmukłych murów

i piękne sklepienia. W ciągu dwóch tygodni położono betony pod podłogę w całym kościele i założono prowizoryczne podłogi z desek z rusztowań. Na Boże Narodzenie w kościele pięknie przyozdobionym zaśpiewano z radością polskie kolędy. **10 października 1965 r. odbyło się poświęcenie kościoła przez J.E. ks. Bp dr Juliana Groblickiego**, w otoczeniu księdza dziekana i 25 księży. Nowa świątynia mogła pomieścić wszystkich, którzy przybywali, aby tutaj słuchać Słó-

wa Bożego, karmić się Ciałem Chrystusa, oddać chwałę Bogu i świętym. W kolejnych latach trwały prace wykończeniowe i wyposażano świątynię.

W 1977 umiera ks. Proboszcz Jan Mróz.

Uroczystości pogrzebowe prowadził ks. Kard Karol Wojtyła i ks. Luigi Poggi - ówczesny przedstawiciel Watykanu w Polsce.

Wdzięczni parafianie doczesne szczątki zmarłego pochowali przy świątyni, którą z tak wielkim trudem wybudował.

W czerwcu 1977 do Żarek przybywa ks. Eugeniusz Najbor.

Warunki mieszkaniowe były niezadawalające, co Go nie przstraszyło, lecz dodało mu siły i zachęty do budowy nowej plebanii. Budowa plebanii odbywała się w czasach ciężkich, lecz w 1983 roku została zakończona i duszpasterze mogli w niej zamieszkać. Równocześnie dokończył też budowę

wystroju zakrystii w kościele parafialnym. W 1979 zostały zrobione drewniane ławki do naszego kościoła. W 1984 został zakupiony grunt do poszerzenia cmentarza parafialnego, który ogrodzono wraz z placem kościelnym. Wszystko to miało

miejsce w 1986 r. Rok później na kościele parafialnym zostały zamontowane krzyże wykonane ze szlachetnego metalu. W latach 1988 – 1991 została położona w kościele posadzka i wykonano drewniane konfesjonały. W kościele zostało również zamontowane centralne ogrze-

wanie na węgiel. W kolejnych latach aż do 1998 została położona wokół kościoła i plebanii kostka brukowa. Prace przy ele-

wacji kościoła oraz czyszczenie kamienia, a także malowanie ogrodzenia przy kościele i cmentarzu trwały do roku 2001. Oświetlenie zewnętrzne placu kościelnego i plebanii zostało zrobione w 2002. W latach 2003 – 2005 została wymieniona instalacja elektryczna i nastąpiła modernizacja nagłośnienia. W 2008 r. wybudowano przy kościele kaplicę wraz z dzwonami. Kaplica ta służy do pożegnania się z osobami zmarłymi, a dzwony zapraszają

na Mszę Świętą i oznajmiają ważne wydarzenia dla wspólnoty parafialnej. Jest

to zarazem pomnik pamięci pierwszego proboszcza naszej parafii Ks. Jana Mroza. W 2010 r. został wybudowany obelisk św.

Jana Pawła II, upamiętniający jego przyjazd i odwiedziny naszej parafii.

Podczas pobytu w parafii Ks. Kanonik Eugeniusz Najbor dał się poznać jako człowiek o wielkim sercu, wspierał w czasach trudnych rodziny biedne przez doraźne zbiórki ofiar pieniężnych, pomagał rodzinom w trudnych sytuacjach losowych. W latach młodszych współpracował z młodzieżą szkolną przez organizowanie różnych grup jak scholka, oaza, ministranci. Współpracował także z organizacjami społecznymi, działającymi w naszej wsi przez uczestnictwo w różnych spotkaniach, gdzie dobrym słowem zawsze starał się wspomóc społeczność żareckie. Po 34 latach pracy na niwie żareckiej Ks. Kanonik odszedł na zasłużoną emeryturę.

**W czerwcu 2011 roku do naszej parafii zostaje skierowany ks. Kano-
nik Zygmunt Cholewa.**

Z wielkim entuzjazmem rozpoczyna troskę o powierzoną parafię.

Już jesienią odnowiono i pomalowano ławki w kościele. W 2012 roku na wiosnę rozpoczyna się remont dachu na kościele, gdyż woda przeciekała już po murach i dostawała się do wnętrza. W następnym

roku w świątyni zrobiono nowe ogrzewanie gazowe - bardziej efektywne i ekono-

miczne. W tym samym roku wymieniono okna i drzwi na plebanii oraz wyremontowano salkę parafialną. Latem 2014 roku wymieniono okna w kościele, a jesienią rozpoczęto bardzo poważną inwestycję: gruntowny remont kościoła. Świątynia została ocieplona, pomalowana, ozdobiona. Powstała kaplica świętej Barbary wyposażona w różne przedmioty przypominające ciężką pracę górników. Cały czas trwają intensywne prace. Dodawane są nowe elementy, które mają pomóc w modlitwie i uwielbieniu Boga. Świątynia nabiera nowego blasku. Rok 2017 przyniósł kolejne inwestycje. Przeprowadzono gruntowny remont organów oraz zrobiono nowe schody przed kościołem.

Dziękujemy wszystkim parafianom, ofiarodawcom, dobroczyńcom, którzy dbali i dbają o potrzeby naszej świątyni zarówno w wymiarze materialnym, jak i duchowym. Za nich wszystkich żywych i zmarłych w każdą niedzielę na sumie sprawujemy Ofiarę Eucharystyczną. Szczególne podziękowania należą się Spółce Pastwiskowej, która nie szczędzi grosza i swoją ofiarnością pokazuje, jak troszczyć się o potrzeby wspólnoty kościoła. Niech wszystkim dobry Bóg wynagrodzi.

Pierwszym bardzo ważnym wydarzeniem duszpasterskim po utworzeniu parafii były rekolekcje w 1951 roku,

które wygłosił znany z misji były więzień obozowy. Ksiądz misjonarz swoimi naukami rekolekcyjnymi zrobił wielkie poruszenie w okolicy i w samych Żarkach.

Masowo przystępowano na pierwsze piątki do spowiedzi i Komunii Św. tak, że liczba ich sięgała przeszło 600 osób, a liczba Komunii Św. w ciągu roku przekroczyła 30 tys. Pierwotny ogień przysłał powoli, zaczęła się powoli obniżać liczba Komunii Św., ale rozpoczęło się głębsze życie religijne i częstsze spowiedzi w ciągu roku.

W roku 1965 ponad 400 osób zapisało się do Bractwa Różańcowego. Szczególnie obniżyła się ilość Komunii Św. w czasie budowy kościoła, ponieważ wczas odprawiała się Msza św., a nie było jeszcze pozwolenia na Komunię wieczorną. Sprawa ta uległa poprawie po zakończeniu budowy kościoła i w drugiej połowie lat sześćdziesiątych liczba Komunii Św. dochodziła do 25 tys. rocznie. Na pierwsze piątki uczęszczało od 130 do 150 osób.

Z okazji 1000 lecia chrztu Polski z inicjatywy ks. Prymasa Stefana Wyszyńskiego

w całej ojczyźnie rozpoczęła się **peregrynacja obrazu Matki Bożej Częstochowskiej**.

Matka Boża nawiedziła naszą parafię w kopii cudownego obrazu dwukrotnie. Pierwszy raz w roku 1968 i po raz drugi w 1998. Było to wielkie przeżycie religijne, które zostało poprzedzone misjami parafialnymi.

Przed kościołem stoją dwa drewniane krzyże, które upamiętniają te doniosłe wydarzenia. W dzień i w noc przed wizerunkiem Pani Jasnogórskiej gromadziły się rzesze ludzi, które niosły do swej Matki wszystkie troski i radości dnia codziennego. Misje parafialne zostały również odprawione w 900 lecie

męczeńskiej śmierci św. Stanisława w 1979 roku. Warto wspomnieć, że w naszej parafii w ołtarzu bocznym znajduje się obraz Czarnej Madonny a każdego dnia przed poranną Mszą Świętą śpiewane są godzinki do NMP. W każdą środę odprawiane jest również nabożeństwo do MB Nieustającej Pomocy. Każdego roku z naszej parafii wyruszają również pielgrzymi, którzy uczestniczą w Krakowskiej Pieszej Pielgrzymce na Jasną Górę. Pielgrzymują również do Lichenia do Sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej na Uroczystości Wniebowzięcia NMP dorośli oraz

młodzież i dzieci ze Służby Liturgicznej i Ruchu Światło Życie z rodzicami na rozpoczęcie roku szkolnego.

4 XI 2012 w naszej parafii rozpoczęło się nawiedzenie obrazu Jezusa Miłosiernego, relikwii św. siostry Faustyny i błogosławionego Jana Pawła II.

Mieszkańcy przygotowali się do tego wydarzenia już od dłuższego czasu, między innymi przez parafialną peregrynację obrazu w rodzinach. Była to dobra okazja do wspólnych spotkań z sąsiadami i modlitwy. Uczestniczyli w misjach para-

fialnych, które prowadzili księża palotyni. Skorzystali z sakramentu pokuty i pojednania. Ostatnie godziny przed nawiedzeniem to dekorowanie kościoła, trasy przejazdu i domów.

Przez cały czas Nawiedzenia panowała

wyjatkowa atmosfera. Przede wszystkim był to czas głębokiej modlitwy i osobistego spotkania z Chrystusem. Nasza parafia może się dziś poszczycić relikwiami dwóch wielkich apostołów Miłosierdzia, a także patrona parafii św. Stanisława.

10 X 2015 roku przeżywaliśmy jubileusz 50 lecia poświęcenia kościoła.

Duchowym przygotowaniem do tej uroczystości była między innymi modlitwa różańcowa prowadzona w każdą środę przed Mszą Świętą według wyznaczonych intencji. Główniej uroczystości przewodniczył pochodzący z Libiąża ks. Biskup Jan Zając. Obecni byli również księża pochodzący z parafii, pełniący posługę duszpasterską w naszej parafii obecnie i w przeszłości oraz wielu zacnych gości.

Po uciecie duchowej parafianie mogli także pokrzepić swoje ciało, albowiem był przed kościołem w namiocie przygotowa-

ny poczęstunek. Duży udział w tym mają Róże Różańcowe, które pomagają także w uroczystościach odpustowych. Wieczorem w kościele odbyła się prezentacja multimedialna dotycząca historii naszej parafii.

Niezapomnianym wydarzeniem były odbywające się w 2016 roku Światowe Dni Młodzieży. Nasza parafia gościła 250 osobową grupę pielgrzymów z Francji. Ponad 50 rodzin naszej parafii zdecydowało się przyjąć pod swój dach młodych pątników, tym samym w bardzo konkretny sposób realizując jeden z uczynków miłosierdzia: Podróżnych w domu przyjąć. Choć mówimy w różnych językach, to nie było większych trudności w komunikacji, ponieważ łączy nas jedna wiara w Jezusa Chrystusa, dobra wola, życzliwy uśmiech, chęć wzajemnego pomagania sobie. Te lipcowe dni to

dla parafii błogosławieństwo. W przygotowanie tak wielkiego wydarzenia włączyło się wiele osób, które poświęciły swój czas, zdolności, środki materialne. Bez ich pomocy nie udało by się godnie podjąć wszystkich pielgrzymów. Z relacji wynika, że Francuzi spotkali się z wielką gościnnością i życzliwością mieszkańców Żarek. Oni również pozostawili piękne świadectwo młodzieńczego entuzjazmu, ale przede wszystkim głębokiej wiary i pobożności.

Oprócz tych wyjątkowych wydarzeń co rok powtarzają się uroczystości, w których parafianie biorą liczny udział. Należą

do nich między innymi odpust parafialny, procesja Bożego Ciała z różnych zakątków parafii, wspólne kolędowanie, w Wielkim Poście nabożeństwo Drogi Krzyżowej i Gorzkich Żali.

Przygotowując się do konsekracji świątyni pragniemy wyśpiewać Bogu hymn wdzięczności i uwielbienia *Te Deum laudamus* za wszelkie duchowe i materialne dobro, które na przestrzeni 53 lat dokonało się w tej świątyni. Dziękujemy więc przede wszystkim za sakramenty, za liczne nabożeństwa, adoracje, modlitwy wspólnotowe i osobiste.

„Światłość Chrystusa musi być głoszona, musi dotrzeć do wszystkich ludzi, żeby wszyscy zaczęli chodzić w tym świetle, żeby przez Ewangelię światło padło na życie ludzi, żeby zrozumieli sens swojego życia, żeby umieli przeżywać je w nadziei, która rodzi pokój i głęboką radość”

Sługa Boży Ks. Franciszek Blachnicki

W historię wspólnoty parafialnej w Żarkach bardzo mocno wpisuje się **Ruch Światło Życie** zwany powszechnie Oazą. Jego początki sięgają lat 70 tych. Wówczas to ks. Wikariusz Andrzej Mikula umożliwił zorganizowanie spotkań młodzieży przy plebanii. Dzięki zaangażowaniu duchownego młode osoby w Piśmie Świętym zaczęły szukać odpowiedzi na nurtujące je pytania. Do planu wspólnych spotkań wprowadzono modlitwę, muzykę i wyjazdy na rekolekcje. W trudnych komunistycznych czasach Kościół poprzez ręce księży stworzył młodym przestrzeń i możliwość kształtowania charakterów oraz światopoglądu w oparciu o fundamentalne prawdy wiary. Działal-

ność Ruchu przejawia się w solidnej formacji duchowej, wakacyjnych wyjazdach rekolekcyjnych i systematycznych spotkaniach całej wspólnoty. Dążą do budowania żywego Kościoła, w którym wierni odważnie się angażują i który tworzą. Przynosi też konkretne owoce. Z żareckiej Oazy wywodzą się księża, piękne rodziny i świadomi chrześcijanie. Młodzież gimnazjalną i starszą, która chciałaby spotkać się w gronie przyjaciół i porozmawiać na tematy związane z wiarą, ale nie tylko, zapraszamy na nasze spotkania. Rozpoczynamy w piątek wieczorem Mszą Świętą. Po Mszy Świętej spotkanie formacyjne w salce na plebanii.

Proboszczowie:

Ks. Zygmunt Cholewa
Od 2011

Ks. Eugeniusz Najbor
od 1977 do 2011

Ks. Jan Mróz
od 1948 do 1977

Wikariusze:

2008 - Ks. Piotr Ciężobka

2005 – 2008 Ks. Rafał Jurczasiak

2001 – 2005 Ks. Jan Jurczak

1999 – 2001 Ks. Krzysztof Główka

1998 - 1999 Ks. Marek Skop

1991 - 1994 Ks. Piotr Kastelik

1989 – 1991 Ks. Grzegorz Łopatka

1987 – 1989 Ks. Janusz Tomaszek

1985 – 1987 Ks. Marek Bandura

1983 – 1985 Ks. Edward Pacyga

1980 – 1983 Ks. Stanisław Kasprzak

1978 – 1980 Ks. Andrzej Mikula

1976 – 1978 Ks. Andrzej Kocoń

1974 – 1976 Ks. Kazimierz Kulpa

1971 – 1974 Ks. Stanisław Koziana

1968 – 1971 Ks. Andrzej Targosz

1967 – 1968 Ks. Marian Piotrowski

Księża pochodzący z parafii:

Ks. Józef Gucik OSI ur.1951, wyświęcony 1981

Ks. Janusz Kosowski ur. 1958, wyświęcony 1982

Ks. Zenon Pajak ur. 1960, wyświęcony 1991

Ks. dr. Janusz Kumala MIC ur.1962, wyświęcony 1988

+Ks. Tomasz Sądej ur. 1967, zm. 1992

+Ks. Józef Lelito ur. 1915, zm. 1978

+Ks. dr. Stanisław Kosowski, ur.1912, zm. 1988

KONSEKRACJA KOŚCIOŁA

Parafia św. Stanisława BM w Żarkach - 6 X 2018

Autorzy tekstów: Jadwiga Szumniak-Zdonek, ks. Piotr Ciężobka

Korzystano z opracowań autorów: śp. ks. dr Stanisława Kosowskiego,
Stanisławy Norys, Jacka Pająka

Opracowanie graficzne: Paweł Salawa - Libiąskie Centrum Kultury

INFORMACJE O PARAFII

Archidiecezja: Krakowska

Dekanat: Libiąż

Adres parafii: Ks. Piotra Ściegiennego 7

Rok erygowania parafii: 1949

Odpust parafialny: św. Stanisława BM (sobota po 8 V)

Numer telefonu: 326272131

Msze Święte w niedziele i święta

Sobota 17.00/ 18.00,

Niedziela 8.00, 9.30, 11.00, 16.00

Msze Święte w dni powszednie

6.30, 17.00/ 18.00

Nabożeństwa

- * *Godzinki o NMP* codziennie przed poranną Mszą Świętą
- * *Nowenna do MB Nieustającej Pomocy* środa po Mszy Świętej wieczornej
- * *Koronka do Bożego Miłosierdzia* piątek po Mszy Świętej wieczornej
- * *Nabożeństwo Pierwszych Sobót Miesiąca* (od V do IX)
- * *Nabożeństwo różańcowe X* po Mszy Świętej wieczornej
- * *Nabożeństwo majowe i czerwcowe V, VI* po Mszy Świętej wieczornej
- * *Rekolekcje wielkopostne* od soboty III tygodnia Wielkiego Postu
- * *Wypominki za zmarłych* w niedzielę przed mszami Świętymi do południa
- * *Spowiedź święta* codziennie 30 minut przed Mszą Świętą

W Wielkim Poście:

* *Droga krzyżowa* piątek godz. 16.30 i w niedzielę po Mszy Świętej o 8.00

* *Gorzkie Żale* niedziela godz. 16.00

Grupy i wspólnoty parafialne

Róże Różańcowe

Rada Duszpasterska

Ministranci

Lektorzy

Oaza Młodzieżowa